

ORATIO
De Ecclesię Ca-
tholicæ & Aposto-
licæ continua-
tione,

HABITA IN
*Panegyre celeberr. Academia
Basiliensis*

A

IOH. ESYCH. BREM.
Cum solemnibus stud. Theol.
testimonio à Cl. Theo-
logo

IOH. IAC. GRYNÆO
ornaretur

xij. Augusti

A. C. MD C. XIX.

ILLUSTRIBUS ET GENERO-
SIS COMITIBVS,

D. ERNESTO CASIM. & D. LVDOVICO
GVNT. NASSAVIIS, &c.

D. ERNESTO, D. VVILHELMO, D. OT-
TONI, D. REINERO, D. PHILIPPO,
SOLMENSIB. BRAVNfels. &c.

D. LVDOVICO A' SAYN VVITGEN-
STENIO,

ET D. CAROLO VETVSTAE GENTIS
COM. ORTENBURGICO,

DD. MM. CC.

Gratiam & pacem precor à DEO.

LLVSTRI antiquæ Heroum sanguine creti,
Pieridesq; sacro sociantes fœdere Marti,
Magnanimi luenes, numero ut non impare Musis
Fontibus æternas dijs iam cingitis undas
Fundentem, quicquidue noua & uetus alite Veri
Effert Historia (in medio ceu turba nouena
Gryneum resident, animans sua pleetra) Grynæum
Mox ita summum alacris Rbeni decus, inelyta uota

Grunradi, uera pro Religione Leones
Cœruleis clatbris in prælia FRIDERICVM
Educentem animo celfo socialibus armis
Cingetis: fugient cælo capita alta ferentes.
Id cernens animo, celebri in Panegyre nuper
Loripedes contra reuocatum ab origine prima
Perpetuum nostri cœtus, fideiq; fluentum
Sacraui uobis, generosa pectora stirpis.
Firmus idem etiam sperans, quum uescier aura
Ætherea hunc iubeat docti pars magna Senatus
Partum: iterum Vobis do, dedico, consacro. Vestro
Nomine uitali munitus luce fruatur.

L ESYCH. BREM.
S. TH. D.

O R A T I O

De Ecclesiæ Catholicæ & Apostolicæ continuatione.

PERTVRBARER ad latiss. hoc Thema, nisi & viam munitam mihi à te, Cl. Doctor Io. Iac. Grynæ, Ergodiotæ & Promotor laudatissime, conspicerem: & nuper abundè mihi explorata atque comperta benivolentia insignis vestra, Magnifice Dn. Rector, Illustres & Generosi Comites, Spectabiles & Clariss. Patres Academici, Amplissimi & nobiliss. Hospites, Reverendi & fidi Pastores, Ornatis. atq; humanissimi Magistri ac studiosi Iuvenes: nisi, inquam, nupere mihi comperta benivolentia vestra nunc quoque dicenti animum adderet: viderem etiam Thema hoc operosum esse magis, propter Sophistarum tricas; quàm dubium, propter firmissimæ fidei nostræ constantiam, qua credere nos *Sanctam Ecclesiam Catholicam* quotidie & palam profitemur. De Ecclesia autem Quæstio quum varia & multiplex sit; existimemque aut nimis fore prolixum, de singulis dicere: aut nimis tædiosum & infrugiferum omnia in unum cumulum conjicere: hoc, quod caput rei est, utq; iussi sumus, nimirum *Ecclesiæ Catholicæ & Apostolicæ continuationem*, conabimur, Divina adjuvante clementia, è Sophistarum tenebris eruere atq; explicare. Dabit autem mihi hanc veniam benivolentia vestra, ut in Amplissimo hoc vestro consessu, & meum mihi obsequium erga Illustres & Generosos Comites, hic præsentem, testari liceat: & illorum Generositates, vobis testibus, ob testari, ut siue suis subditis præeant, siue etiam alijs regnis, populis, provincijs ac civitatibus Deus illos præfecerit, certò stant, in hac nostra Ecclesia, quàm cum nulla antecedente consentire falsò jactant Sophistæ, veræ fidei decus, ac proinde Apostolicam Ecclesiam continuari.

Vera, clamitant & ingemināt, Ecclesia Catholica et Apostolica, propagata per intermediās omnes post Apostolorum

etates, in hac usque tempora propagatur: una est, secum consentiens semper, à seipsa dissentiens nunquam: dari verò nulla ante Lutherum, Zuinglium & similes potest Ecclesia, quæ cum illis, qui ne secum quidem consentiunt, consenserit. Magnifica oratio. Sed non solum leges non ex verbis, sed ex mente intelligendas I. C. sed & Canonistæ ita sententiam verbis, ut animus corpori præponitur, rectè præponendam esse movent. Excutiamus igitur verborum istorum correctæ, & à verbis ad sententiam, à sententia ad rationem, à ratione ad veritatem, secundum Hilarij regulam, consendamus.

Ecclesiæ vox bifariam usurpatur: aut pro electis Dei ab initio mundi ad finem seculi, de qua Apostolus Ephes. 5. Christus, inquit, dilexit Ecclesiam, et semetipsum exposuit pro ea, ut eam sanctificaret, postquã eam purasset lauacro aquæ per uerbum: ut sisteret eam sibi gloriosam, id est, Ecclesiam non habentem maculam, aut rugam, aut quicquam eiusmodi: sed ut esset sancta & inculpata. Hæc alibi sæpius corpus Christi, cuius ipse est caput: Sublimis illa Hierusalem, mater omnium nostrum: Civitas Iehovæ, Sion: Columna & stabilimentum veritatis dicitur, habens sigillum hoc, Novit Dominus qui sint sui. August. tract. 118. in Iohan. Quadripartita uetis Domini nostri Iesu Christi, quadripartitam figuravit eius Ecclesiam, toto scilicet, qui quatuor partibus constat, terrarum orbe diffusam, & omnibus eiusdem partibus equaliter, id est, concorditer distributam. Propter quod alibi dicit, missurum se Angelos suos, ut colligant electos suos à quatuor uentis: quod quid est, nisi à quatuor partibus mundi, Oriente, Occidente, aquilone & meridie: Ideo eandem Quæst. super Iud. lib. 7. cap. 49. in sex etates distribuit: Ex omnibus quippe etatibus Ecclesia congregatur, quarum prima est ab Adam usque ad diluvium: secunda à diluvio, id est à Noë, usq; ad Abrahamum: tertia ab Abrahamo usq; ad David: quarta à David usq; ad transmigrationem in Babiloniam: quinta ab hac transmigratione usq; ad partum Virginis: sexta inde usque ad huius seculi finem. Altera acceptione Ecclesia significat cœtum in nomine Christi congregatum: cuiusmodi fuit primitiva illa Ecclesia, de qua Lucas Act. 2. Erantq; perdurantes in doctrina Apostolorum, & communione & fractione panis & precibus. Talis fuit Romæ, Corinthi, Ephesi alijsq; in locis. De utraque significatione

gnificatione clarè Hieron. in 1. cap. ad Gal. ad verba illa, Eccle-
siis Galatiæ: Hoc notādum, quia hic tantum generaliter, non ad unam
Ecclesiam unius urbis, sed ad totius prouincie scribat Ecclesias, Ecclesias
uocet, quas postea errore arguat deprauatas. Ex quo notandum, dupliciter
Ecclesiam posse dici, & eam quæ non habet maculam, aut rugam, & uerè
corpus Christi sit: & eam quæ in Christi nomine absque plenis perfectisq;
uirtutibus congregetur.

Ecclesia Catholica dicta est in Symb. Apostolorum, quæ
vox in S. litteris non litteris & syllabis, sed sensu & sententia
reperitur. Christus enim suos discipulos mittit in orbem uni-
uersum, & iubet eos docere omnes gentes. & Paulus hic di-
cit, non esse Græcum aut Iudæum, circumcisionem & præ-
putium, Barbarum, Scytham, seruum, liberum: sed omnia in
omnibus Christum. De voce ipsa August. contra Petil. Don.
epist. cap. 2. Questio certa inter nos uersatur, ubi sit Ecclesia, an apud
nos, an apud illos? quæ utique una est, quam maiores nostri Catholicam no-
minarunt, ut ex ipso nomine ostenderent, quia per totum est. Secundum to-
tum enim uerbū ἑκκλησία Græcis dicitur. Notandus est locus Hieron. in
4. cap. ad Gal. ad verba illa, Dico autem quanto tempore he-
res parvulus est, &c. Iste intellectus Ecclesiæ Catholice conuenit, quæ
V. & N. T. unam asserit prouidentiam, nec distinguit in tempore, quos
conditione sociauit. Omnes ædificati sumus super fundamentum Apostolo-
rum & Prophetarum, continente nos angulari lapide Iesu Christo Domi-
no nostro, qui fecit utraq; unum, et medium parietem dissipans, inimicitiam
utriusq; populi in sua carne destruxit, & antiquæ legis difficultatem Euan-
gelicorum dogmatum integritate mutauit. Verè in Christo omnes unus pa-
nis sumus, & duo consensimus super terram. Et quomodo nos super Pro-
phetas fundati sumus: ita & Patriarchæ in Apostolorum fundamine consti-
terunt. Quemadmodum autem bifariam accipitur Ecclesiæ
vox: ita & Catholice vox dupliciter accipitur; vel pro vera e-
lectorum Ecclesia, quæ à Solis ortu usq; ad occasum unius fidei splen-
dore diffunditur, ut ait Aug. ser. de temp. 131. vel pro visibili se-
xtæ ætatis Ecclesia, in qua & vox ipsa nata, quatenus visibili
Iudaicæ Ecclesiæ opponitur in eo, quod hæc uni loco erat in-
clusa: illa iisdem quibus solis cursus, regionibus ac terminis
contineatur.

Priori significatione Ecclesiam & Catholicā Ecclesiam invisibilem: posteriori visibilem dicimus. Invisibilem illam, quia quum non solum toto terrarum orbe diffusa sit: sed & ab initio mundi ad finem seculi colligatur, sub nullius oculos hominis cadere potest. deinde, quum in electione & fide posita sit, nulli alij, quam qui *λεξολογικός* est, potest esse conspicua. Itaq; de septem millibus, quæ Deus sibi à pollutione Baalis servarat, præter se unum, Eliam vidisse neminem, narrat Scriptura. & Aug. l. 5. c. 27. de Bapt. contra Don. Omnis enim, inquit, pulchritudo filie Regum intrinsecus, in quibus est numerus prædestinatus ante mundi constitutionem. Et mox: Numerus ergo ille iustorum, qui secundum propositum uocati sunt, de quibus dictum est, Nouit Dominus qui sint eius: ipse est hortus conclusus, fons signatus, &c. Ambros. de voc. gent. l. 1. c. 3. Habet populus Dei plenitudinem suam: & quamuis magna pars hominum saluantis gratiam aut repellat, aut negligat; in Electis tamen, & præcitis, & ab omni generalitate discretis, specialis quædam censetur uniuersitas, ut de toto mundo totus mundus liberatus, & de omnibus hominib. omnes homines uideantur assumpti. Et Aug. cont. Pet. Don. ep. cap. 3. Ille quippe singule in multis gentibus, ubi ista est, non inueniuntur: hæc autem quæ ubiq; est, etiam ubi illæ sunt inuenitur. Vbi clarè invisibilem alteram, alteram visibilem statui Ecclesiam, intelligit, qui Latina intelligit. De visibili sola loquitur de fide ad Pet. cap. 43. Firmisimè tene, & nullatenus dubites, arcam esse Domini Ecclesiam Catholicam, & intra eam usq; ad finem seculi frumento mixtas paleas contineri. Matt. 13. comparatur sagenæ, in qua boni malive pisces: & agro, in quo inter segetes bonas,

Infelix lolium, & steriles dominantur arena.

Ecclesia Catholica dicta deinde est Apostolica in concilio Nicæno: quia, ut inquit Tertull. de præscrip. adv. hæret. Apostolos Domini habemus auctores, qui nec ipsi quicquam ex suo arbitrio, quod inducerent, elegerūt: sed acceptam à Christo disciplinam fideliter nationibus assignarunt. Itaq; etsi angelus de cælo aliter euāgelizaret, anathema diceretur à nobis. Vnde sic loquentem inducit Ecclesiam: Sum hæres Apostolorum, sicut cauerunt testamento, sicut fidei cōmiserunt, sicut adiurauerunt, ita teneo.

Hiscæ præmissis, de quatuor hisce iam conveniendum:
primū,

primùm, de quānā Ecclesia Catholica sermo instituat. Vi-
deo autem in ore esse adversariis nostris Eccles. Cathol. visi-
bile, et si homonymia fucum subinde faciant. Esto: memine-
rimus de Ecclesia Catholica visibili sermonem institutum.

Secundò, quum de cōtinuatione ejus Ecclesię agamus,
statuendum certum aliquod pūctum primum, ex quo con-
tinuationis exordium sumatur, ac porrò inde quasi perpetuo
filo deducatur. De hoc quoq; video convenire inter nos, quū
ponatur Ecclesia Catholica Apostolica, id est, ab Apostolis
fundata.

Tertiò, quum plures fuerint Apostoli, videndum, sint ne
tot ponendā principia, quot fuere Apostoli, an verò unicum:
& si unicum, an illud ab uno Christo, an à Petri primatu de-
pendeat. Personale illud esse non posse, manifestum est pri-
mùm, quia tredecim, à duodecim Apostolis & Paulo, princi-
pia essent constituenda, cum sit unica Ecclesia, de cuius con-
tinuatione, quæ est eiusdem rei perpetuitas, agitur. deinde,
quia, quod personale est, personam non egreditur: Ecclesiæ
verò continuatio daret ad finē seculi. Audiamus Aug. tract.
118. in Ioh. arbitrum huius quæstionis, & simul ad essenziale
huius unci pūcti filum nobis digitum intendentem: *Tuni-
ca autem, inquit, erat inconsutilis, ne aliquando dissuatur: ad unum per-
uenit, quia in unum omnes colligit: sicut in Apostolis, cum esset etiā ipse nu-
merus duodenarius, id est, quadripartitus in ternos, & omnes essent inter-
rogati, solus Petrus respondit, Tu es Christus, filius Dei vivi: & ei dicitur,
Tibi dabo claves regni cœlorum: tanquam ligandi & soluendi solus acce-
perit potestatem, cum & illud unus pro omnibus dixerit, et hoc cum omni-
bus, tanquam personam gerens ipsius unitatis, acceperit: ideo unus pro o-
mnibus, quia unitas est in omnibus.* Habemus itaq; & unci nostri
pūcti fluxum unicum, nempe confessionem illam Petri, su-
per quam Christus se Ecclesiam suam ædificaturum, cui por-
tæ inferorum non sint prævalituræ, promisit, Matt. 16.

Quartò & ultimò videndum, num in pūcti huius con-
tinuo fluxu sint placita, decreta statutaq; Romanensium, e-
tiam quatenus abeunt à S. Scriptura, quæ est illius confessio-
nis plena perfectaq; declaratio. Illi ajunt: nos negamus. Ajen-
tem sententiam primùm excutiamus.

Eccle-

Ecclesia, inquit illi, errare non potest. Sed hoc jã est extra nostros terminos: loquimur enim de Ecclesia visibili, quę potest errare. Itaque & Paulus Petrum ipsum, quum non recto pede incederet, ut veritati Evangelicę congruebat, redarguit palam: & Galaticas Corinthiacasque Ecclesias errasse adeo manifestũ est, ut probatione non indigeat. Nęve fucum faciat *Ecclesia vestra representativa*: en errores illius etiam tum cum purior esset. Concilium Carthaginense sub Cypriano, baptizatos ab hæreticis rebaptizandos esse statuit, quod damnavit primum Concil. Carthaginense. Nicæna Synodus damnavit milites, qui, postquam fidem Christianam essent professi, ad militiam rediissent etiam legitimam, contra sententiam Iohannis Luc. 3. In Seleucienti, Christum non esse Patri *ὁμοῦσιν*, decretum. In Ariminensi Arii dogma: in Ephesina secunda Eutychis approbatum. Sed nec Papa est Ecclesia; & si ita, erravit hic quoque Ecclesia. Nõne Marcellinus idolis sacrificavit? Nõne Liberius Arianus: Iohannes xix. & Gregorius vii. Nicromantici fuẽre? Nõne Iohannem xxiii. Concilium Constantiense diabolum dixit incarnatum? Præterieram penẽ Iohannam meretricem illam magnam, septemplex capitis bestię insidentem, ad vivum representantem: quam, quicquid moliantur Iesuitæ, Episcoporum catalogo

Nulla dies memori Romanorum eximet æno.

Sed reponitis, *Sedem nihilominus Apostolicam perpetua illa successionẽ continuari, & personarum aliquot vitijs non tolli.* Qua tu effugere conaris fallacia accidentis, in eam incidis. Nam etsi dem, Petro Apostolo Episcopos vestros Romanenses succedere: non sequeretur tamen, esse eosdem Apostolos quoque, qualis fuit Petrus. Deinde, non interverunt in successionẽ illa personarum solum vitia, sed & ipsius sedis mutatio in aliam formam. Etenim cum Democratiæ, Aristocratiæ, sive potius Oligarchiæ; & illi Monarchiæ, sive potius Tyranni succedit: dicẽsne eandem Reip. formam continuari? Politici omnes mutatam dicunt, & natura nos docet, disparatarum rerum exordia non esse unius ejusdemque

que continuationem, ut verissimè pius Abbas Bernardus,
eadem de re questus, Non Petro, sed Constantino successisse illos, di-
xerit. l. 4. de Confid. & multo ante illum Hilarius, ad tuendam
Christi Ecclesiam ambitione laborari seculari: Oro, inquit, uos Episcopi,
qui hoc etiam uos creditis, quibusnam ad prædicandum Euangelium Apo-
stoli usi sunt, &c. *A esse* *A suffragiis*

At hac esse magnifica illa Spiritus S. de Ecclesia splendore
vaticinia, regeris. Instar omnium sit illud Esa 49. 23. Et erunt Re-
ges nutricij tui, & Regina eorum nutricia tue, prout in terrâ incurua-
bunt se tibi, & puluerem pedum tuorum lingent. Agnosco sanè fastu
aulæ Romanæ, quæ verba accipit, ut dat verba. At cur non &
illud cogitas, Matth. 20. Scitis Principes gentium dominari in eas,
& qui magni sunt, licentia uti inter eas: uerum non ita erit inter uos: sed
quicumque uoluerit inter uos magnus esse, sit uester minister. Est autem
tritus & familiaris ille Prophetarum mos, ut per res terre-
nas divina nobis adumbrent, dum nos ruditatis nostræ mo-
dulo, non infinitæ Dei sapientiæ pede metiuntur. Quid,
quodd Hieron. mysticè hunc locum interpretatur de tota Ec-
clesia: Ut singuli, inquit, nequaquam more Iudaico, tribus per annum
uicibus ueniant in Hierusalem: sed in loco suo adorantes Dominum, posside-
ant Hierusalem. Per Reges autem & Reginas intelligit Aposto-
los & Apostolicos uiros. Neque tamen nego eiusmodi va-
ticia sub Principibus pijsq; Magistratibus impleri. Sed hoc
simul addisce ab Hieron. in vita Malchi: Ab aduentu Saluatoris us-
que ad nostram ætatem, id est, ab Apostolis usq; ad nostri temporis sæcem,
Christi Ecclesia creuit, Martyrijs coronata est: postquam ad Christianos
Principes deuenit, potentia quidem & diuitijs maior, sed uirtutibus minor
facta est. Et consuetam uestram fallaciam silentio hic præter-
ire non possum, qua, quod de tota Ecclesia dictum est, id uni
membro, tanquam proprium, assignatis. Stultis autem &
mente captis persuadete, Romanum & Catholicum, esse Sy-
nonyma: quia scilicet Ecclesia & Imperium fraternizent.
Fortè secundum Canones, non secundum Christum. Et ne-
gat id Ecclesia Gallicana: negavit Anglicana etiam Papistica:
negavit Concilium Basiliense: Antichristi verò notam eam
disertè dixit Gregorius Rom.

B Veniamus

Veniamus ad rationem negationis nostræ, quæ hæc est firmis. Continuatio Apostolica est ejus quod cœpit ab Apostolis: Non omnia statuta, decreta & placita Romanensium sunt ejus, quod cœpit ab Apostolis: Non sunt igitur omnia statuta, decreta & placita Romanensium continuatio Apostolica. Quippe totius Papisticæ Idolomanie anatomiam facere possumus, & singulorum membrorum principia illis ex ipso rum Annalibus demonstrare. Agimus autem de eo, quod cœpit ab Apostolis, & ita continuatum est perpetuo filo, quemadmodum ab illo confessionis Petri fonte profluere cœpit: non de eo, quid postea successores de suo in hunc fluvium derivarint.

Exemplum res fiet illustrior. Oritur Rhenus in Alpibus, & vocatur Adula, ut placet Straboni; inde continuo flumine per Helvetiam, Alsatiam, Næmetes, &c. Geldriam denique & Hollandiam decurrit in Oceanum, infra Lugodunum, ut Ptolemæus vocat, Batavorum. Sed ante aliquot annos, manufectum ejus, aggesta arena, oppilâte, paullo supra Vuicam, Geldricæ oppidum, perforato aggere, novum sibi alveum aperuit, in quo fluxus antiquus continuatur. ab eo autem divertio in Mosam usque, in quem nunc sese exonerat, ab accolis dicitur Lecca, quodd primùm per aggeres cœperit distillare. Habent tamen Lugodunenses veterem alveum: sed fluxu veteri se carere, non sine magnis sumptibus, quos in effodienda arena, & purgando ostio fecerunt frustra, experti sunt: toties iterum Oceano arenis ostium occludente, quos fluxus, ut antè solebat, nunc nullus repellit atque ejicit. Accommodemus id ad rem præsentem. Habemus continuationem Rheni, de Ecclesiæ quærimus: fons Rheni in Alpibus; Ecclesiæ in confessione illa Petri, cujus aquâ non caro & sanguis, sed pater cœlestis egerit: alveus Rheni in Helvetia aliisque terris est; Ecclesiæ in piis Episcopis Romanis, aliisque, per quos cœlestis illud flumen aliquandiu decurrit in mundi Oceanum: donec Antichristus ostium ejus humanarum traditionum arena oppilavit; & cœpit aqua illa primùm per pios aliquot doctores & pastores lentè, tanquam per oppositos aggeres

aggeres suos, distillare : tandem verò , quando Deus voluit, veteri illo deserto Romanensium alveo , alium sibi in Ecclesijs nostris aperuit . Itaque non negamus , Romanenses veterem habere alveum , cuius ostium ut recludant, tantoperè fatigantur Iesuitæ : sed quorum conatus efficacia erroris , & divina incumbens vindicta irritos reddit, & inanes. Vt & frustra sunt , Apostolici fluminis continuationem in novo nostro alveo odiosorum appellationum, ut Hulsitarum, Lutheranorum, Zuinglianorum , aliorumq; nominibus obscurare conâtes. Vt enim propter mutatum ab imperitis accolis Rheni nomen, natura Rhenanæ aquæ non mutatur: ita nec propter odiosa ulla nomina à vulgo assumpta, fides Apostolica naturam suam exuit. Satin hoc clarum?

Redeamus ad statuta, decreta & placita, id est, uno verbo, ad traditiones Romanensiu, quæ nec sensu & sentetia, nec litteris & syllabis in cōtinuatione fidei Apostolicæ, per Scripturas sanctas perfectè & plenè explicare, cōtinentur: sed auctores habet homines superstitiosos, etli alioqn nō semper malos. Hæc dico ad hanc continuationē non pertinere, imò nō esse in hoc fluxu nostri fluminis, & ita demōstro. Scis multos fluvios & rivos in Rhenū influere, Arulam, Birsicum, Necarum, Mœnum, Luppian, & plures alios : quis autem dicet per Arulam, Birsicum, aliosq; influentes fluvios continuari Rhenum, nisi quatenus Arulæ, Birsici, & aliorū aquæ in Rhenum deferuntur? Eodem modo in hunc Ecclesiæ fluxum quamplurimi & fluvij & rivuli sanctorum Episcoporum ac Patrum influunt : sed quis dicet per hos continuari Ecclesiæ flumen, nisi quatenus ei miscentur, & cū eo in mundi Oceanum deferuntur, id est, quatenus S. litteris consentanea est, & in ijs fundata eorū doctrina? Ecquid & hoc clarum?

Sed hic occurritis, *Non omnia esse scripta, & Paulū aperitè distinguere traditā doctrinam, quam edocti essent sive per sermonem, sive per epistolam.* At idem Timotheo suo scribit: *At tu permanc in ijs quæ didicisti, & quæ tibi concredita sunt, sciens à quo didiceris: teq; à puero sacras litteras novisse, quæ te possunt sapientem reddere in salute, per fidem, quæ est in Christo Iesu.* Tota Scriptura diuinitus

est inspirata, & utilis ad doctrinam, ad redargitionem, ad correctionem, ad institutionem, quæ est in iustitia, ut perfectus sit homo Dei, ad omne opus bonum perfectè institutus. Et Corinthios severè monet, Ut à nobis discatis, præter id, quod scriptum est, non sapere, ut ne alius pro alio inflemmini contra alium. Etenim & viva voce docuerunt Apostoli, & quæ necessaria ad salutem visa sunt, litteris consignarunt. Irenæus lib. 3. cap. 1. Non enim per alios dispositionem salutis nostræ cognovimus, quàm per eos, per quos Euangelium peruenit ad nos, quod quidem tunc præconauerunt: postea uerò per Dei uoluntatem in Scripturis nobis tradiderunt, fundamentum & columnam fidei nostræ futurum. Itaque Chrysost. in Matth. 22. cap. hom. 41. Quicquid, inquit, queritur ad salutem, id totum iam impletum est in Scripturis. Et in cap. 23. hō. 49. Qui ergo uult cognoscere quæ sit uera Ecclesia, unde cognoscat, nisi tantummodò per Scripturas? Sciens ergo Dominus tantam confusionem rerum in nouissimis diebus esse futuram, idèò mandat ut Christiani, qui sunt in Christianitate, uolentes firmitatem accipere fidei ueræ, ad nullam rem fugiant, nisi ad Scripturas. Alioqui si ad alias respexerint, scandalizabuntur, & peribunt, non intelligentes quæ sit uera Ecclesia. Et per hæc incident in abominationem desolationis, quæ stat in sanctis Ecclesiæ locis, &c. Et sanè nisi esset exacta sermonis & Scripturæ congruentia, frustra Berœenses laudarentur, quòd recipientes sermonem cum omni alacritate, quotidie scrutarint Scripturas, an hæc ita se haberent. Sed quid respondebitis Tertull. contra hæret. Solent dicere non omnia Apostolos scisse, eadem agitati dementia, qua rursus conuertunt: Omnia quidem Apostolos scisse, sed non omnia tradidisse: in utroque Christum reprehensioni iniicientes, qui aut minus instructos, aut parum simplices Apostolos miserit.

Sed in istatis, *obscuritatem Scripturæ reponentes: & incertitudinem, ut, qua omnes hæretici utantur.* Vti uerò Scriptura hæreticos nego, qua abuti illos constat: itaque fallacia est accidentis: & Chrysost. hic magis credimus, Hanc demum, affirmati, omnium malorum esse causam, quòd Scripturæ ignorantur. Sine armis bellum ingredimur, & quomodo seruaremur? Et Hieron. Vnde omni studio legendæ nobis Scripturæ sunt, & in lege Domini meditandum die & nocte, ut probati trapezite sciamus, quis nummus probus sit, quis falsus. Sed cur non totum Petri locum expendis, qui cum dixisset,

dixisset, inter Pauli scripta esse nonnulla difficilia intellectu, addit: *Quæ indocti parumq; stabiles detorquent, ut & reliquas Scripturas, suo ipsorū exitio. Vos igitur dilecti, qui hæc præscitis, caute ne illorum nefariorū errore abducti, excidatis à propria stabilitate.* Et illud Christi Matt. 11. *Confiteor tibi pater, Domine cæli & terræ, quòd absconderis hæc à sapientibus & intelligentibus, & ea detexeris infantibus.* Etiam Pater, quia ita placuit tibi. Erat autem tibi notanda Aug. Regula tract. 18. in Ioh. *Neq; enim sunt natæ hereses & quedam dogmata peruersitatis, illaqueantia animas, & in profundum præcipitantia, nisi dum Scripturæ bonæ intelliguntur non bene, & quod in eis bene non intelligitur, temerè etiam & audacter asseritur.* Itaque chariss. ualdè cautè audire hæc debemus, ad quæ capienda paruuli sumus, & corde pio & cum tremore, sicut scriptum est, hanc tenentes regulam sanctitatis, ut quod secundum fidem, quæ imbuti sumus, intelligere ualuerimus, tanquam de cibo gaudeamus: quod autem secundum sanam fidei regulam intelligere nō poterimus, dubitationem auferamus, intelligentiam differamus. Distinguendum autem est inter fidem, quæ etiam ad eos pertinet qui ne lege re quidem, imò etiam ad infantes nostros ex fœdere Dei, qui nec intelligere possunt: à dogmatibus & Scripturarum interpretatione, de quibus audi Augustinum epistola 3. *Tanta est enim Christianorum profunditas litterarum, ut in eis quotidie proficerem, si eas solas ab ineunte pueritia, usq; ad decrepitam senectutem, maximo otio, summo studio, meliore ingenio conarer addiscere.* Non quòd ad ea quæ necessaria sunt saluti, tanta in eis perueniatur difficultate: sed cum quisq; ibi fidem tenuerit, sine qua piè recteq; non uiuitur, tam multa, tamq; multiplicibus mysteriorū uocabulis & umbraculis opaca intelligenda proficientibus restant, tantaq; non solum in uerbis, quibus ista dicta sunt, uerum etiam in rebus quæ intelligenda sunt, latet altitudo sapientiæ, ut in annosissimis, acutissimis, flagrantissimis cupiditate discendi hoc cōtingat, quod eadem Scriptura quodam loco habet, Cum consummauerit homo, tunc incipit. Et Iren. lib. 2. cap. 47. *Quia Scripturæ quidem perfectæ sunt, quippe à uerbo Dei & Spiritu eius dictæ: nos autem secundum quod minores sumus, & nouissimi à uerbo Dei & Spiritu eius, secundum hoc & scientia mysteriorum eius indigemus: & non est mirum, si in spiritualibus cœlestibus, in his quæ opus habent reuelari, hoc patimur nos: quandoquidem etiam eorum quæ ante pedes sunt (dico autem quæ sunt in hac creatura, quæ & conteruntur à nobis & uidentur, & sunt nobiscum) mul-*

ta fugerunt nostram scientiam, & Deo hæc ipsa committimus.

Concludamus igitur & quartū hoc, nepe ex statutis, decretis & placitis Romanensium, id est, ex omnibus synodis, conciliis, patrumque scriptis nihil ad hanc continuationē pertinere, nisi quantum in fluxū eius influit. id est: *Constat*, ut Tertul. verbis utar, omnem doctrinam, quæ cum illis Ecclesiis Apostolicis, matricibus et originalibus fidei conspiraret, ueritati deputandam, & sine dubio tenentes, quod Ecclesiæ ab Apostolis, Apostoli à Christo, Christus à Deo suscepit: reliquā uerò doctrinam omnem de mendacio præiudicandam, quæ sapiat contra ueritatem Ecclesiarum, & Apostolorum, & Christi, & Dei.

Age iam videamus Ecclesiæ continuationem: sed memineris finium. Primitiva Symbolum habuit Apostolorum, cuius plena in Scripturis explicatio. Non abit ab hoc quod in Irenæo extat Symbolum l. i. c. 2. de quo hoc affirmat: *Quamuis dissimilia sint in mundo genera linguarum, una tamen eademque est uis traditionis*. Nec quæ constituta sunt in Germania Ecclesiæ aliter credunt, aut tradunt (obseruet hic lector vocē Tradere & Traditionis) nec quæ in Hispanijs, nec quæ in Gallijs, neque in Oriente, neque in Aegypto, neque in Lybia, neque in medio orbis terrarum fundate sunt. *Quæris, ubi hæc cōspicua fuerit Ecclesiæ?* audi Hieron. in 8. cap. Zachar. *Quæ apud homines impossibilia sunt, apud Deum possibilia sunt*. Hæc persecutionis tempore in Ecclesiis expleta cōspeximus, quando in tantam rabiem persecutorum feritas excitata est, ut etiam conciliabula nostra destruerent, diuinos libros ignibus traderent: omnes in sulæ, metalla, carceres, Confessorum et Martyrum catenatis gregibus implerent. Quis eo tempore crederet rursus Ecclesias construendas ab his, qui antè destruxerant, &c.

Effloruit inde Ecclesiæ sub pijs principibus, & continuata fides Apostolica contra hæreticos Symbolo Nicæno, Constantinopolitano, Ephesino primò & Chalcedonensi, quæ confirmat Imp. Iustinianus præclara confessione in epistola ad Iohannem Archiepiscopum almæ urbis Romę & patriarcham, quæ est l. 9. C. de sum. trin. & fid. Cathol. De hac continuatione antea citavi Hieron. in vita Malchi, nimirum, potētia quidem & diuitiis maiorem, sed virtutibus minorem factam esse Ecclesiam.

Inde horribiles paulatim tenebræ ingruerunt, crescente superstitione, imperio à Barbaris oppresso, Episcopo Rom. ad
primum

primatum contendente, monachis annitentibus, ut Antichri-
stus introduceretur. De hac continuatione Bernardus gravif-
simè conqueritur super Cant. serm. 33. *Olim prædictū est, & nunc
tempus adimplentionis aduenit. Ecce in pace amaritudo mea amarissima. A-
mara prius in nece martyrum: amarior post in conflictu hæreticorum: ama-
rissima nunc in moribus domesticorum. Non fugare, non fugere eos potest,
ita inualuerunt, & multiplicati sunt super numerum: intestina & insanabi-
lis est plaga Ecclesie, & ideo in pace amaritudo eius amarissima.* Sym-
bola tamen Ecclesie cum Dei verbo, nihilominus etiam per
injustos illos possessores cōtinuata sunt, nec fuit ulla etas ex-
pers evidentis alicuius testimonii eorum, qui sub hac corru-
ptione gemuerunt: de quo, ne sim prolixior, uide Catalogum te-
stium ueritatis. Quia autem tenebræ istæ à Romanensibus ma-
ximè offundebantur, populo Dei verbum Dei, plenam illam
fidei explicationem, è manibus excutientibus, ipsis verò ma-
gna ex parte vel planè oscitantibus, vel acumine cum Philo-
sophis contendentibus: puniuit quoq; in illis Deus ingrati-
tudinem illam cæcitate illa horribili, de qua Apostolus ex pro-
pheta Rom. 11. Dedit illis Spiritum saporis: oculos ut non vi-
deant, & aures ut non audiant. Ita veteri derelicto alveo, cu-
jus ostium oppilatum erat traditionibus humanis; fluxus ille
volēte Deo novum sibi in nostris Ecclesiis aperuit: cuius ean-
dem naturā à primo fonte probamus; atq; adeò secessionem
ab Ecclesia non fecimus, ut essentialē eius flumen in nostro
alveo continuetur.

Quid? quodd ejus auctoritas à nostris stat partibus, cui o-
bedientiam secundum Deum debemus, videlicet Imperato-
ris, in d. l. 9. De piis verò Principibus & Magistratibus, qui-
bus etiam Deus suum nomē non invidit, non de supersticio-
sis monachis, qui in impura cupiditate incedunt, & domina-
tum despiciunt, audaces & sibi placentes, nec horrent digni-
tates conuictis incescere, disertè dictum est, eos nutritios Ec-
clesie futuros: & Omnis anima potestatibus supereminen-
tibus subiecta esto. *Ages autem foris tecum ex d. l. de no-
strarū Ecclesiarū subiectione, et primatu Ecclesie Romanae, quæ
caput dicatur omnium Ecclesiarum.* Age autem ordinis cau-
sa non

sa non repugnabimus, si hoc quoque nos à te stipulati fuerimus, te veros Episcopos pro fratribus & coëpiscopis agnitorum, exemplo Iohannis in responsione sua : imprimis verò, te primam eiusdem tit. legem observaturum, in qua Imp. cum-
ctos populos sui imperij in tali uult religione uersari, quam Diuum Petrum Apostolum tradidisse Romanis, Religio usq; adhuc ab ipso insinuata declar-
ret. Et ne eludas vocabulo traditionis, audi Iren. l. 3. c. 3. Ex ipsa Scriptura, qui uolunt, discere possunt, & Apostolicam Ecclesie traditionem intelligere, cum sit epistola uetustior his qui nunc falsò docent. Habes, Ecclesiam Catholicam per intermedias omnes post Apostolos ætates ad nos usq; continuo eiusdem fidei filo ductam.

Dices fortè, *te nondum uidere talem*. Age, mi homo, precare Deum, ut oculos tibi aperiat. Nam quid ego demonstrarem ei, qui oculos inclusos suis gerit oculis?

Sed instas : *Atqui una est Ecclesia, secum semper consentiens. Talis autem non fuit tempore Augustini, Hieronymi, Irenæi, & similium. Itaq; si ille Catholica, uestra non erit Catholica: quòd si uestra Catholica, illa non erunt Catholica, ac proinde post Apostolos non fuerit uera Ecclesia, & Christus sua Sponsa orbatus*. Plura congeris, videamus singula.

Ecclesia qua fuit tempore Augustini, Hieronymi, Irenæi & aliorum, fuit Catholica: Uestra Ecclesia non est talis: Ergo non est Catholica. Primùm, ex puris particularibus nihil sequitur. deinde, non patior me deduci ad Luppiaë vel Mœni caput, cum ad Rheni rectà sit conscendendum. nec attendendum, quid aliquis ante nos fecerit, uel faciendum putauerit: sed quid Christus, qui ante omnes est, prior fecerit ipse, & alijs faciendum tradiderit, ut monet Cyprianus. Atq; utinam ad earum doctrinà tam propè nunc accederet Ecclesia Romana, quàm næuos omnium istarum non sibi modò ad imitandū proponit, sed nos etiam adigere satagit. Tertiò distinguendum iterum inter fidem & dogmata, quæ variarunt & variant etiam inter eos, quorum una eademq; fides, quod est illud essenziale filium, in quo, in hac continuatione, consensus & dissensus spectanda. quod
idem

idem responsum volo, cum nobis tanto clamore nostras controverfias opponis, quæ propter paucorum pertinaciam & fastum ad compositionem Christianam perducì nō possunt: & non tantum vobis gaudium, quantū tristitiæ nobis & doloris adferunt. *Speciosum* (inquit Hilarius) *est nomen Pacis, & pulchra est opinio unitatis.* Sed quis ambigat, eam solā Ecclesiæ atq; Evangeliorum unicam pacem esse, quæ Christi est: quam ad Apostolos post passionis suæ gloriam est locutus: quam ad æterni mandati sui pignus commendavit abiturus. Hanc nos, fratres dilectissimi, & amissam querere, et turbatam componere, & repertam tenere curabimus. Sed huius ipsius temporis peccata non meruerunt, nec imminētis Antichristi præuij ministriq; sunt passsi, qui pace sua, id est, impietatis suæ unitate se iactant, agentes se non ut Episcopos, sed Antichristi sacerdotes, &c.

Quod ad Sponsam Christi, nunquā ea viduius fuit Sponsus. Sed hic de finibus iterū regundis agam. Non agimus iam hic de Regina illa adstante ad dextram Regis sui, sed de eius Reginæ virginibus, id est, de visibilibus Ecclesiis Catholicis, id est, sextæ ætatis; quæ nonnunquam ad mundi delitias magis, quàm ad Reginæ suæ nutum, oculos convertunt: videlicet, cum auribus prurientes ipsi sibi pro suis cupiditatibus coaceruant doctores: & à veritate quidem aures auertunt, ad fabulas uerò conuertuntur, ut ait Apostolus 2. Tim. 4. Causas queris? Verbum Iehouæ spernunt, eccius rei sapientia inesset eis, exclamat Ierem. cap. 8. Hieron. in 4. cap. Lam. Per inertiam Doctorum, queritur, tenebris ignorantie errasse in plateis turmas plebium: qui dum se ad illecebras tradunt uoluptatum, rectum callum non tenent diuinorum præceptorum. Chrysost. in Matt. 26. cap. hom. 87. Modò autem in procuratores, dispensatores, caupones redacti sunt Episcopi: imò uerò istos etiam curæ & sollicitudines secularium rerum superauerunt: cumq; oporteat ipsos animarum habere curam nostrarum, hoc prætermisso, illud sollicitè curant, quæ publicanis, quæstoribus atq; uillicis curanda sunt, de his quotidie cogitant & peruiigilant, &c.

Sed retexamus jam clamores istos vestros, & ad vestram Ecclesiā accomodemus. Ecclesia Catholica est cōtinuata uno filo ab Apostolis ad hæc tēpora: vestra multiplici mutatione interrupta, de qua nonnulla superiùs dixi: & videt

C

quiuvis,

quis, qui Annales vestros videt, nec eosdem successisse, nec
fidem eandem, nec formam eandem continuatam. Ecclesia
est una. At vestra in quot sectas divisa? Iacobitarum, Domi-
nicorum, Fraciscanorum, & tot, quot à vobis in numerū re-
lati intercessorum: quem unum tantum novit vera Ecclesia,
et asserit Paulus apud Corinthios, eodem morbo laborantes?
Et audite Hieron. advers. Lucifer. Breuem tibi apertamq; animi
mei sententiam proferam: in illa Ecclesia esse permanendum, quæ ab Apo-
stolis fundata usq; ad hanc diem durat. Sicubi audieris eos qui dicuntur Chri-
sti, non à Domino Iesu Christo, sed à quoquam alio nuncupari: utpote Mar-
cionitas, Valentimianos, Montenses siue Campates: scito non Ecclesiā Chri-
sti, sed Antichristi esse synagogam. Ecclesia secum consentit sem-
per, à seipsa dissentit nunquam. Bone Deus, quæ apud vos
pugnæ, etiam de lana caprina? quæ æmulationes? quæ con-
tentiones? Exemplis opus non est: nostis id optimè vos
Iesuitæ.

Verum & successionis vestræ continuationem videamus,
clarè in Apoc. c. 12. & c. propositam. Nostis Draconem illum
rursum, habentem capita septem, sistentem se in conspectu mulieris illius pa-
rituræ, quæ est Ecclesia electorum, ut devoraret, quicquid pepe-
risset. peperit autem filium recturum omnes gentes virga fer-
rea, qui est Christus. Draco iratus ausis se excidisse, persequutus
est mulierem, quæ acceptis alis fugit in desertum, in locum paratum à Deo.
Quis ille Draco? nonne crudeliss. illi statim post natum Chri-
stum persecutores Ethnici? habes primam periodum. Succur-
rit terra mulieri, quæ jam ad se perduxerat ipsos suos persecu-
tores, id est, pios principes nutritios erat nata. Hic verò in-
flammatus Draco, alia eam via aggrediendam putans, dedit
omnem suam potestatem bestię à mari ascendenti, quæ habebat itidem ca-
pita septem, quam secuta est uniuersa terra, & datum est ei bellum gerere
cum Sanctis, & eos vincere. Quæ est illa bestia? nonne papa Ro-
manus, filius ille perditionis, sese opponens et effrensus aduersus quicquid
dicitur Deus, aut numen: adeo ut in templo Dei tanquam Deus sedeat, præ-
seferens se esse Deum, ut eum describit Apostolus 2. Thess. 2. Hic
cum populum Dei in servitutē rede gisset, fecit, & facit etiam
num hodie, quod Philistæi Israelitis, ne quæ inter eos arma
fabrica-

fabricarentur, etiam utensilia & instrumenta apud se quæ-
re imperantes: ita ille, populis verbo Dei orbatis, ex suis tra-
ditionibus, quærere à monachis suis animæ arma imperat,
ferrum & flammam contrayenientibus intentans. Hic est pa-
tientia & fides Sanctorum. Plagam autem acceperat bestia illa,
iam minus nocens, non meliori voluntate, sed supina suo-
rum oscitantia. Adscendit itaque e terra bestia, habens cornua duo si-
milis agni: sed loquebatur ut Draco. Ea uero potestatem prioris bestie o-
mnem exercet in conspectu eius, &c. dicens incolis terræ, ut faciant ima-
ginem bestie, quæ gladio uulnata fuit, sed reuixit. datumq; est ei, ut ani-
maret imaginem bestie, & faciat, ut quicumque non adorarit imaginem
bestie, occidantur. Quæ est illa? nonne Iesuitæ? qui pro colla-
benti papatu pugnant tanquam

— *Danaï pro navibus Ajax.*

Sed quid? Stat tamen agnus super montem Sion cum millibus suis, &
cantabimus canticū nouum ante thronum Dei seruatoris nostri. Apoc. 14.

Maneat igitur firmum hoc, præterquàm quòd Electo-
rum Ecclesia æterna solido Dei fundamento stat immota;
semper fuisse continuum veræ fidei fluxum in visibili Eccle-
sia Catholica, ab Apostolis usque in hæc nostra tempora: qui
fluxus, postquam visum est Deo nostrorum cordium oppo-
sitos aggeres percurrere, alveum sibi in iis nouum aperuit,
frustra frementibus Diabolo, & omnibus squammis ejus,
nihil præter alveum veterem possidentibus.

Quoniam autem orationis meæ fundamentum desum-
psi ex Cypriano, in eodem concludam. In compendio est apud
religiosas mentes & simplices, & errorem deponere, & inuenire atque e-
ructare veritatem. Nam si ad diuinæ traditionis caput reuertamur, cessat er-
ror humanus: & Sacramentorum cælestium ratione perspecta, quicquid
sub caligine ac nube tenebrarum obscurum latebat, luce ueritatis aperitur.
Si canalıs aque, qui copiose prius & largiter profluebat, subito deficiat,
nonne ad fontem pergitur, ut illic defectionis ratio noscatur, utrumne, a-
rescentibus uenis, in capite siccauerit, an uero integra inde & plena pro-
currens in medio itinere defluerit? Quod & nunc facere oportet Dei sa-
cerdotes, præcepta diuina seruantes, ut in aliquo si mutauerit & uacillaue-
rit ueri.

et ueritas, ad originem Dominicam, & Euangelicam, & Apostolicam tra-
ditionem reuertamur, & inde surgat actus nostri ratio, unde &
ordo & origo surrexit.

Non nobis, Domine, non nobis;
sed nomini tuo da
gloriam.

Mon.

D. IOHAN. BRANDMYLLERI
S. TH. D. ET ORD. THEOL.
DECANI.

*Quisquis habet, donis cumulabitur usq: & egebit.
Quisquis eget: dantur munera diuitibus.
Sic homines, sic ipse Deus sua dividit: ille
Terrena, hic tribuens caelica terrigenis.
Respiciunt illi elatos plerumq: Modestos
Hic cumulat: parvis gratia dia fauet.*

PAULI MELISSI FRANC.
COMITIS PAL. ET EQVITIS,
CIVIS ROM.

O D E

AD IOHAN. ESTCHIVM.

AESTV plus nimio maceror, ESTCHI,
Inflammante alacrem sidere Vértagum,
Succensique protervas
Exacuate faces Leonis.

Languent cuncta siti, siccaque prae modum
Tellus decipitur longius imbrium.

Fontes scilicet ipsi

Vt scatebras minui, sibi que

Lymphas deficere flumina sentiunt:

Sic vena laticem, si qua mihi super

Vati, Solis ab igni

Immodico queror arefactum.

Non fustum aut liquidum, sed neque profluens;

Exile, aridulum, stillicidi in modum,

Concisumque sonamus

Iam Melos, uberiora cantus

Linqnentes alijs, Mercurius quibus

Aut secunda dedit Gratia, siue vox

Pithus, esse disertis.

Quo numero Bataurum recensce

DVSAM, Pegasidum praesidium ac decus,

GENTILE Mque boni carminis auspicem:

Quos primum Anglia nobis

Iunxit amicitia fidei,

Sinceroque animo, seria seu ioca

Miscere ingenuos. LIPSIUS antius

*Facundissimus auctor
 Defuerit reliquique votis?
 Omnes ut taceant, eloquij integrum
 G R Y N A E V M satis est auspicio bono
 Condignâ tibi flavos
 Laureolâ redimere crines,
 Cum quod digna Deo præcipue canas,
 Tum quod sacra homines edoceas, pie
 Fando. Fallor, an unâ
 Cinxerit aqua corolla fratrem?
 A M E R B A C H I A jam dextera, ut & manus
 Prompta est H I P P O L Y T T I, legibus utraq;
 Instructissima sanctis.
 Siue igitur simul aut direptim
 Germanis decorat gloria verticem,
 Laudem utrique suam gratulor. O pares
 His plures in honore
 Consimili Basilea cernat!*

Haidelbergæ, Anno

1 5 8 9.

HENRICI KREFTINGI BREM.
 IC. CL. PAND. PROF. IN CE-
 leberr. Haidelb. Acad. & Conf. Palat.
 Epigramma.

NATA Deo Pietas spectans Podalirij honores,
 Crebraq; Iustitia premia distribui:
*Quidni, dixit, agunt, quod nos imitemur? an ornet
 Et studia, & libros laurea nulla sacros?*

Dixit,

*Dixit, & è catu dignum conquirere cepit,
Cuius fronti hederam pagina sacra daret.
Proditur Esychius, patria spes magna: Grynaeo
Res Diva iussu consicienda datur.
Gryneum Esychius coluit, ductore Molano:
Et merita Esychio ferta, Grynaee, dabis:
Dum leta ostendit pietas, quid ad omnia possit,
Quamq̃ suo nullum tempus honore vacet.
Crescant, Esychij redimunt quae tempora, vita
In non mortalis secla futura, rose.*

EPIGR.
AD CL. THEOL.
IOH. IAC. GRYNAEVUM.

*DVM largo Oceano studiorum fluctuo, latus
Multarum mores hominum cognoscere & urbes:
Fortè tuum tetigit littus mea navis: at illam
Tu sistis, nodosq̃ sacro, tripliciq̃, GRYNAEE,
Fune ligas. quid agam? rides, & carmina poscis:
Ast ego ad hos nondum portus, & vincula suevi.*

I. ESYCH.
